

Warszawa, dnia 22 05 . 2014 r.

Sekretariat Wicemarszałka Senatu RP
Marii Pańczyk-Pozdziej

Wpłynęło dn. 21.05.2014

Nr MPP/314 NR 14557

Podpis EB

PG IV KSK 113/14

SEKRETARIAT
Biura Prac Senackich
Wpłynęło dn. 22.05.14
nr 3304 podpis

Pani

Maria Pańczyk – Pozdziej

Wicemarszałek Senatu

Rzeczypospolitej Polskiej

Renata Pani Monacka

Odpowiadając na przekazane przy piśmie z dnia 16 kwietnia 2014 r. nr BPS/043-52-2292/14 oświadczenie Panów senatorów złożone podczas 52. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 10 kwietnia 2014 r., dotyczące rozważenia wniesienia kasacji na korzyść Grzegorza Cz. od wyroku Sądu Okręgowego w Sieradzu z dnia 16 października 2013 r., sygn. akt II Ka 255/13, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Akta sprawy karnej zakończonej wskazanym wyżej wyrokiem Sądu Okręgowego w Sieradzu, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli z dnia 16 maja 2013 r., sygn. akt II K 33/09 (w oświadczeniu senatorów podano inne oznaczenie tego orzeczenia), zostały poddane analizie w Prokuraturze Generalnej w marcu 2014 r. – na wniosek obrońcy Grzegorza Cz. w celu stwierdzenia podstaw do wniesienia kasacji w trybie art. 521 § 1 k.p.k. Wynikiem badania było ustalenie, że wyroki sądu pierwszej instancji i sądu odwoławczego nie są dotknięte uchybieniami określonymi w art. 523 § 1 k.p.k., których występowanie warunkuje możliwość wywiedzenia kasacji, w postaci bezwzględnej przesłanki odwoławczej wymienionej w art. 439 § 1 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, mogącego mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

Badanie sprawy wykazało w szczególności, iż Grzegorz Cz. wyrokiem Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli z dnia 16 maja 2013 r. sygn. akt II K 33/09 został uznany za winnego tego, (...) „że w okresie od dnia 29 czerwca 1999 roku

do 30 listopada 2003 roku w Zduńskiej Woli działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru uzyskania dla siebie nienależnego świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy, wprowadził ZUS Oddział w Zduńskiej Woli w błąd, co do zasadności przyznania mu prawa i wypłaty świadczenia rentowego w ten sposób, że działając z pominięciem procedur obowiązujących przy ubieganiu się o świadczenie rentowe w ZUS nie zachował przyjętej procedury ubiegania się o przyznanie świadczenia rentowego i chcąc je uzyskać w sposób niezgodny z prawem nakłonił Jana S. orzecznika ZUS do wydania w dniu 13.10.1999 roku stwierdzającego nieprawdę orzeczenia o swojej częściowej niezdolności do pracy na trwałe czym doprowadził ZUS Oddział w Zduńskiej Woli do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci wypłaty świadczenia w łącznej wysokości co najmniej 25 194,54 złotych, to jest dokonania czynu wypełniającego dyspozycję art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.”.

Za popełnienie tak opisanego czynu sąd wymierzył karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres próby 3 lat oraz 120 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 20 złotych, a także zobowiązał oskarżonego do naprawienia wyrządzonej szkody przez zapłatę na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w Zduńskiej Woli kwoty 25 194,54 złotych.

Tym samym wyrokiem Sąd Rejonowy w Zduńskiej Woli uniewinnił Pawła R. od dokonania zarzucanego mu czynu polegającego na tym, że (...) „w dniu 21 czerwca 1999 roku w Łasku, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez Grzegorza Cz. poprzez uzyskanie nienależnego mu świadczenia rentowego oraz przewidując możliwość uzyskania przez wymienionego w sposób niezgodny z prawem świadczenia rentowego i godząc się na to, będąc osobą uprawnioną do wystawienia dokumentów w postaci zaświadczeń o stanie zdrowia pacjenta, wystawiając zaświadczenie o stanie zdrowia Grzegorza Cz. na druku N-9, czyli druku zaświadczenia o stanie zdrowia dla celów świadczeń z ubezpieczenia społecznego, które opatrzone zostało pieczęcią nagłówkową SP ZOZ w Łasku (...), poświadczył we wskazanym dokumencie nieprawdę, co do okoliczności mających znaczenie prawne, potwierdzając w jego treści występowanie u Grzegorza Cz. schorzeń

w postaci (...), które to schorzenia w rzeczywistości nie występowały w opisanej postaci u wskazanego pacjenta oraz potwierdzając w treści dokumentu, iż Grzegorz Cz. z powodu stwierdzonych schorzeń jest leczony we wskazanej poradni chirurgicznej, swoim zachowaniem ułatwił Grzegorzowi Cz. uzyskanie nienależnego mu świadczenia rentowego z ZUS Oddział w Zduńskiej Woli”, tj. czynu określonego w art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Przedstawiony wyżej wyrok w stosunku do drugiego z oskarżonych uprawomocnił się w pierwszej instancji. Wskazać w tym miejscu należy, że wydanie orzeczenia uniewinniającego wobec lekarza, który wystawił zaświadczenie użyte przez Grzegorza Cz. do uzyskania renty, sąd uzasadnił stwierdzeniem, iż w realiach sprawy zachowanie oskarżonego Pawła R. nie dawało podstaw do przypisania mu sprawstwa pomocnictwa do popełnienia przestępstwa oszustwa, a tym samym do poświadczenia nieprawdy w wystawionym przez niego dokumencie w rozumieniu art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i 3 k.k. Według ustaleń sądu w przedmiotowym zaświadczeniu o stanie zdrowia Grzegorza Cz. oskarżony lekarz wpisał schorzenia, które stwierdził u badanego w dniu 21 czerwca 1999 roku i nie miał on zamiaru ułatwienia mu popełnienia przestępstwa. Zaświadczenie zaś stanowiło podstawę złożenia wniosku o przyznanie renty lecz nie powodowało „automatycznego” jej przyznania. Z taką oceną prawną zgodził się oskarżyciel i nie złożył apelacji od wyroku w części dotyczącej opisanego uniewinnienia.

Odmiennie natomiast niż wobec Pawła R. Sąd Rejonowy rozstrzygnął kwestię odpowiedzialności karnej Grzegorza Cz. Sąd na podstawie dokonanych w procesie ustaleń faktycznych nie przypisał temu oskarżonemu posłużenia się stwierdzającym nieprawdę zaświadczeniem o stanie zdrowia z dnia 21 czerwca 1999 roku. Tym samym wyeliminował z inkryminowanego działania Grzegorza Cz. elementy jego zachowania, ujęte przez prokuratora w akcie oskarżenia, dotyczące nieprawdziwości wskazanego dokumentu, od sporządzenia którego współoskarżony lekarz został uniewinniony. Taka eliminacja powoduje, że w omawianym tutaj zakresie brak jest sprzeczności pomiędzy rozstrzygnięciami odnośnie obu oskarżonych.

Grzegorz Cz. nie został bowiem uznany za winnego czynu polegającego na posłużeniu się dokumentem zawierającym fałszerstwo intelektualne sporządzonym przez Pawła R. lecz na nakłonieniu innego lekarza Jana S., orzecznika ZUS, do wydania w dniu 13 października 1999 r. bez zachowania obowiązujących procedur orzeczenia o częściowej niezdolności Grzegorza Cz. do pracy na trwałe, co doprowadziło do przyznania mu renty w sposób niezgodny z prawem, stanowiącego z kolei niekorzystne rozporządzenie mieniem ZUS.

Jak to przedstawił sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu swojego orzeczenia, Grzegorz Cz. dokonał wyłudzenia renty, mimo że występowały u niego na dzień 21 czerwca 1999 r. schorzenia wskazane przez lekarza Pawła R., które jednak w świetle dowodu w postaci opinii Zakładu Medycyny Sądowej Uniwersytetu Medycznego w Łodzi nie dawały podstaw do orzeczenia częściowej niezdolności do pracy na trwałe. Oskarżony w omawianej sytuacji, aby uzyskać nienależne świadczenie pominął procedurę ubiegania się o rentę i nie stawiał się na wyznaczone terminy komisji lekarskiej, na które był wzywany. Orzeczenie wydane zaś przez lekarza Jana S. opatrzone było datą 13 października 1999 roku, kiedy to nie odbyło się żadne posiedzenie komisji i jego sporządzenie było skutkiem podżegania tego lekarza przez Grzegorza Cz. do popełnienia czynu zabronionego, opisanego w przedmiotowym wyroku.

Zauważyć w tym miejscu trzeba, iż lekarz orzecznik Jan S. zmarł w toku przedmiotowego postępowania karnego i nie podlega on ewentualnej odpowiedzialności karnej. Jego zeznania zostały odczytane w trakcie rozprawy i stanowiły istotny dowód służący do poczynienia ustaleń faktycznych. Grzegorz Cz. natomiast w postępowaniu przygotowawczym i sądowym konsekwentnie odmawiał składania wyjaśnień, korzystając z przysługującego mu do tego prawa. Oświadczył przy tym, że nie przyznaje się do popełnienia czynu, o który był oskarżony. Taka jego linia obrony wobec dokonanych przez sąd orzekający ustaleń faktycznych, obszernie i starannie omówionych w uzasadnieniu wyroku, okazała się jednak nieskuteczna.

Podsumowując powyższe, wobec treści oświadczenia Panów Senatorów złożonego w dniu 10 kwietnia 2014 r. i podnoszącego w swej treści tezę o zasadniczej sprzeczności oraz braku wewnętrznej sprawiedliwości wyroku, stwierdzić należy,

że w omawianej sprawie nie jawi się sprzeczność pomiędzy uniewinnieniem lekarza, który wystawił zaświadczenie z dnia 21 czerwca 1999 r. o stanie zdrowia Grzegorza Cz. i skazaniem tego ostatniego. Grzegorz Cz. nie został bowiem skazany za posłużenie się tym zaświadczeniem ale za inny, dokładnie opisany wyżej występki.

Wyrok Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli z dnia 16 maja 2013 r., sygn. akt II K 33/09 został poddany kontroli odwoławczej wskutek złożenia apelacji przez obrońcę Grzegorza Cz.

Sąd Okręgowy w Sieradzu wyrokiem z dnia 16 października 2013 r., sygn. akt II Ka 255/13 utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie, uznając środek odwoławczy za oczywiście bezzasadny. Sąd ten w szczególności odniósł się do zarzutów błędu w ustaleniach faktycznych oraz naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisów postępowania, a to art. 4, 5, 7 i 410 k.p.k. Swoje stanowisko przedstawił w sposób odpowiadający treści wniesionej apelacji oraz zawartości uzasadnienia wyroku sądu pierwszej instancji. Co istotne, omówił treść zeznań złożonych w charakterze świadka przez lekarza orzecznika, a także konsekwencje wynikające dla procesu z jego śmierci, w tym dla ustaleń faktycznych. Wskazał na tej podstawie, dlaczego wyrok Sądu Rejonowego winien być utrzymany w mocy. W toku badania stwierdzono, iż sąd drugiej instancji prawidłowo dokonał kontroli odwoławczej i jego orzeczenie spełnia wymogi przewidziane przepisami postępowania karnego, w tym art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k.

Podsumowując stwierdzić należy, że w przedmiotowej sprawie brak jest przewidzianych w art. 523 § 1 k.p.k. przyczyn do wniesienia na korzyść Grzegorza Cz. kasacji w trybie art. 521 § 1 k.p.k. od wyroku Sądu Okręgowego w Sieradzu z dnia 16 października 2013 r., sygn. akt II Ka 255/13, w postaci bezwzględnej przesłanki odwoławczej, wymienionej w art. 439 § 1 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, mogącego mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, jak również powodów do podejmowania jakichkolwiek czynności w sprawie.

Z powierzeniem
A. Seremet

Andrzej Seremet